

Un amic a Madrid

ERNEST FOLCH / Editor

AVUI, 5 de desembre del 2009

Tinc un amic a Madrid. Ens coneixem des de fa molt de temps, i seguim tenint les mateixes dues grans diferències que el dia que ens vam conèixer amb només dotze anys: jo sóc igual de catalanista i d'independentista, ell és igual d'unionista. Jo sóc el mateix fanàtic del Barça i ell és el mateix fanàtic del Reial Madrid. Han passat els anys, i malgrat que ell ja és ara una estrella del periodisme al diari més important de Madrid, seguim tenint la discussió més vella, antiga i gastada que poden tenir dues persones com nosaltres.

EN CADA NOVA CRISI ENTRE CATALUNYA I ESPANYA rebrota la vella i bíblica conversa sobre totes les nostres diferències. I repassem, sempre amb l'entusiasme de la primera vegada, tots els arguments: que si jo no crec en la Constitució, que si ell diu que la vam votar el 78, que si jo dic que el Tribunal Constitucional no pot desmentir el que ha aprovat el nostre (i el seu) Parlament, que si ell diu que en qualsevol país, com per exemple Estats Units, no hi ha res per sobre de la màxima instància judicial. Un dia, al final d'una de les nostres maratons dialèctiques, li vaig dir la pura veritat: "És que no és racional, amic meu. Simplement no em sento espanyol". Era una conversa de telèfon i després de notar el seu silenci trist a l'altra banda, em va confessar: "Quina pena".

ELL ÉS UNA PERSONA ELEGANT I REFINADA, que de tant venir a Barcelona ha après el català i s'estima la nostra llengua, la nostra gastronomia i els nostres costums. Però, com és lògic, ell se sent

espanyol i li agradaria que jo també me'n sentís. Ara ja sabem que en això difícilment ens posarem d'acord, però mai he deixat d'admirar-lo, de respectar-lo i sobretot d'escoltar-lo. Me les deixa anar de cop, sense avisar, i les seves idees moltes vegades m'irriten i em fan mal. L'últim gran xoc el vam tenir fa dos dies, arran del famós editorial conjunt dels dotze diaris catalans. Va ser una discussió acalorada i en alguns moments exaltada, sobretot quan em va dir que no era gaire edificant veure com dotze diaris es posaven sospitosament d'acord. Li vaig dir que jo també subscribia l'editorial i que hi estava a favor. "Saps quin és el vostre problema? -em va dir-. Que un dia descobrireu que no tot és culpa d'Espanya". Vaig fer veure que em trucava algú i li vaig penjar el telèfon. El pes d'una petita veritat poc agradable m'acabava de caure a sobre i no sabia què fer-ne.

SÍ, JA SÉ QUE AIXÒ JA NO TENIM GAIRES GANES de reconèixer-ho, però haurem de començar a admetre que, efectivament, no tot és culpa d'Espanya. En algun moment haurem de deixar-nos de queixar dels altres perquè en realitat moltes vegades el problema el tenim nosaltres. Pintar Espanya com un grup d'animals que aplaudeixen cada matí el Jiménez Losantos de torn està molt bé per passar l'estona i per omplir-nos d'excuses, però tots sabem que desgraciadament la realitat és molt més complexa. Les barbaritats tragicòmiques del cas Millet, on hi ha cada vegada més ombres, no crec que siguin culpa dels espanyols sinó més aviat dels catalans, i per cert dels més poderosos. I em costa de creure en la conspiració judeomaçònica que alguns volen veure en el cas Pretòria. En un dels missatges, el meu amic em rematava: "Busco i busco, però no trobo cap editorial conjunt en contra de la corrupció a Catalunya".

DESENGANYEM-NOS, CONTRA ESPANYA vivim millor. Com va dir Albert Om en un gran article fa una setmana, abans de llegir-nos l'editorial conjunt hem anat corrents a veure què deien *ells* de nosaltres. I és que hem acabat construïnt un mite, la caverna, que ens serveix per dibuixar un enemic mig real mig imaginari. Imaginar-se que a l'altra banda hi ha només Antonios Burgos escrivint animalades és molt més fàcil que no pas pensar que allà també hi ha gent honesta, intel·ligent i sensible, per molt que no siguin com nosaltres. Al ritme que portem, ens acabarem pensant de veritat que les divertides auditories de seguretat a la junta directiva del Barça se les va inventar algun diari de Madrid per desestabilitzar-nos.

EL VELL VICTIMISME ARRIBA A COTES TAN ALTES que en alguns moments sembla que tothom estigui desitjant en realitat una sentència negativa del Tribunal Constitucional. Una sentència que ens digui un no ben rotund i que ens permeti a tots enrabiarnos i protestar iradament. Una sentència perfecta que ens faci sortir a tots al carrer i oblidar les nostres mancances. Fa la sensació que fins i tot el govern tripartit es troba cada vegada més còmode en el paper de víctima i que fins i tot més d'un ha vist l'oportunitat, en la sentència del TC, de marcar el seu relleu propi davant l'enemic exterior. Tot és tan absurd, que portem mesos lluitant contra una hipòtesi en condicional: "Si el TC ens retalla...", "Si el TC ens treu això o allò", "Si el TC falla tal dia o tal altre", "Si hi ha eleccions abans o després de la sentència", si, si, si, si. I qualsevol predicció es fa sempre sobre la nostra fantasia prohibida: que ens el plomin del tot. Ahir vaig rebre un missatge del meu amic, l'enèsim, i incòmode com tots: "Heu pensat el que fareu en el cas que no us retallin l'Estatut?". Encara no l'he respost.